

[Justitsministeren.]

jeg lige fra første Færd, men rigtignok uden meget Held har næret og givet Udtryk for.

Naar jeg nu skal søge at orientere Tinget kort om, paa hvilke Punkter det Lovforslag, der nu ligger paa de ærede Medlemmers Bord, adskiller sig fra det i forrige Samling vedtagne, er dette hverken nogen uoverkommelig eller blot vanskelig Opgave. Man vil i Lovforslaget genfinde de tidligere Regler om Rettens Opgaver, om Sagføreres Møderet, om Procesmaaden i Disciplinær- og Genoptagelses-Sager og navnlig ogsaa den nye materielle Regel om udvidet Adgang til Genoptagelse af Straffesager, uden at nye Bevisligheder er kommet frem, der blev indsat under Behandlingen her i Tinget i Fjor.

Den mest iøjnespringende Ændring fra i Fjor er vel Navneforandringen for denne særlige Domstol fra „Appelret“ til „Klageret“. Jeg tror, det var den ærede daværende Ordfører for Det konservative Folkeparti, Hr. Victor Pürschel, der bragte Betegnelsen „Klageret“ i Forslag, i øvrigt uden nogen større Begejstring. Da man nu ogsaa fra anden Side har foretrukket den for det ikke særlig træffende Udtryk „Appelret“, har jeg uden større Klage kunnet slutte mig hertil. Nogen Realitetsændring betyder dette jo ikke, og det samme kan siges om den ændrede Formulering af Reglerne om Beskikkelse af Suppleanter, om Bestemmelsen i Lovforslagets § 4, der er foranlediget ved en formel Indvending her i Tinget fra den ærede Ordfører for Venstre i Fjor, det ærede Medlem Hr. Elgaard, og endelig om Regelen i Lovforslagets § 9, Stk. 8, om, at Klagerettens Præsident i Disciplinærsager skal give Meddelelse om Sagens Udfald til Justitsministeren og til den, der maatte have foranlediget Sagen rejst.

Bestemmelsen i § 1, sidste Stykke, om, at Klageretten, naar Omstændighederne taler derfor, kan sættes uden for sit almindelige Sæde, i København, imødekommer et under Landstingets Forhandlinger udtalt Ønske om dels at kunne spare Parter og Vidner for Rejsen til Hovedstaden, dels at gøre det muligt for Retten ved Selvsyn paa Aastedet at danne sig et Indtryk af Sagens Baggrund og Forudsætninger.

Den nye § 13 fastslaaer i Straffesager Princippet om en saadan skriftlig Fiksering af Bevismaterialet, som navnlig maa være Forudsætningen for en eventuel senere Efterprøvelse af Domfældelsens Grundlag, som Regelen i Lovforslagets § 14 aabner Adgang til. Man har søgt at forme dette saa var- somt, at man ikke gennem et udviklet

Protokollationskrav tynger Behandlingen af de talrige Dagliglivets Bagatelsager, hvor Spørgsmaal om en senere Revision aldrig vil komme til at ligge for i Praksis. Ved Behandlingen af borgerlige Sager er der i Paragraffens nu foreliggende Affattelse overhovedet ikke rørt.

Endelig er der i § 20 til Trøst for unødigt bekymrede Sjæle valgt en Formulering, der udelukker, at Justitsministeren efter den nye Lovs Ikrafttræden for Klageretten rejser Sag mod en Dommer for en allerede tidligere begaaet Forseelse, hvad der vel for øvrigt næppe kunde falde nogen normal Justitsminister ind.

Herudover er der endnu kun to Punkter at fremdrage, to Punkter, som jeg med Forsæt har gemt til sidst, fordi det er dem, der sagligt set utvivlsomt rummer de vigtigste Ændringer. Det er Bestemmelserne i Lovforslagets § 1 om Klagerettens Sammensætning og i dets § 9, næstsidste Stykke, om Adgang til Appel til Højesteret af Klagerettens Afgørelser i Disciplinærsager. Naar man først havde accepteret Appel til Højesteret i Sager om Afskedigelse af en Dommer, tror jeg ikke, de ærede Medlemmer lige saa lidt som jeg selv vil have nogen Vanskelighed ved i alle Tilfælde at gaa med til at indrømme den Adgang, som ønskedes fra flere Sider, til Prøvelse ved Rigets øverste Domstol af Klagerettens Resultater i det hele, og det forekommer mig at være en heldig Affattelse, man under Landstingets Forhandlinger er naaet til, naar Afsættelsessager skal indbringes for Højesteret ved Anke, medens man ved mindre indgribende Afgørelser vælger det simple og billigere Retsmiddel Kære, dog saaledes at altid mindst 5 Højesteretsdommere skal deltage i Paakendelsen.

Tilbage er saa Rettens Sammensætning. I det nu foreliggende Lovforslag genfinder man Regelen om, at Sammensætningen er forskellig i de to Grupper af Sager, der henlægges til denne Domstol. I Disciplinærsager skal den beklædes af 3 Medlemmer, en Højesteretsdommer, en Landsdommer og en Underdommer; udpegede og beskikkede paa en Maade, der sikrer deres fulde Uafhængighed af Administrationen, medens den i Genoptagelsessager yderligere tiltrædes af en Sagfører og en videnskabeligt uddannet Jurist. Altsaa, Lægdømmerne i Disciplinærsager, er igen forsvundet. Som det maa ske erindres, fandtes saadanne heller ikke i mit oprindelige Appelretsforslag, de kom ind i dette høje Ting ud fra den Betragtning — en Betragtning, hvis Vægt jeg intet Øjeblik vil underkende —, at Lægsmænds Del-